

Milé paní učitelky, milí učitelé,
vítejte na výstavě Jan Kotík, 1916–2002. V těchto listech naleznete představení výstavy, umělcův životopis, slovníček pojmů a návrh aktivit, které můžete realizovat s žáky a studenty během návštěvy výstavy či ve škole. Přejeme vám inspirativní setkání s dílem Jana Kotíka

*Vaše lektorská oddělení
Sbírkový umění 19. století
a Sbírky moderního a současného umění
Národní galerie v Praze*

Jan Kotík

1 Dílo

Jan Kotík byl malíř celoživotně zaujatý tématem podstaty uměleckého díla a jeho role ve společnosti, schopný výrazné intelektuální reflexe. Obrazovou plochu opakovaně transformoval, dospěl k různým variantám malířského objektu. Vytvářel i grafiky, kresby, koláže, zasáhl do sféry užitého umění a průmyslového designu, realizoval se v teoretické oblasti. Celek jeho díla tvoří živý proměnný proud, založený na metodě transformování daností. Vypovídá o prosazování svobodného moderního projevu – ve válečném období proti ideologii „zvrhlého umění“, po roce 1948 proti kulturní politice socialistického realismu a také o snaze obstát v evropském uměleckém kontextu. Koncept retrospektivní výstavy reflektuje hlavní témata jednotlivých etap i výjimečnou šíři volených médií a jejich propojenost. Chronologické řazení je kombinováno s konfrontacemi napříč odlišnými obdobími, neboť od sedmdesátých let se Jan Kotík vracel k dříve řešeným problémům. Struktura výstavy se zaměřuje na autorovy průzkumy možností malby.

Jan Kotík absolvoval v letech 1935–1941 pražskou Uměleckoprůmyslovou školu (ateliér Jaroslava Bendy). Na přelomu třicátých a čtyřicátých let v díle reflektoval téma války, jeho dynamické figurální kompozice obsahovaly dozvuky pokubistické a surrealistické estetiky. K obdobné formě i dynamismu figurálních tvarů se vrátil v devadesátých letech. Tematika města z počátku čtyřicátých let předznamenala Kotíkovo působení ve **Skupině 42**. Elementarizace a znakový charakter figur vypovídaly o snaze zprostředkovat vitalitu lidského světa. Konfrontační diskuse o socia-

Útvar, 1983–84

listickém realismu zapříčinila rozpad Skupiny 42. Jan Kotík se proti přijetí tendence kriticky vymezil, i po roce 1948 ale zůstal levicovým intelektuálem. Nemožnost vystavovat po roce 1948 moderní projevy podpořila Kotíkovo působení v **Ústředí lidové a umělecké výroby**, kde mohl uskutečňovat levicové představy o transformační síle výtvarného umění. Zasáhl invenčně do sféry užitého skla, pro světovou výstavu v Bruselu Expo 58 vytvořil monumentální prostorovou vitráž, která byla oceněna čestným diplomem.

Roku 1956 cestoval do italské Alby v souvislosti s konáním Prvního světového kongresu svobodných umělců. Setkal se s dánským umělcem Asgerem Jornem, společně debatovali o uspořádání prvků na obrazové ploše ve formě struktury. Výsledek cesty k nefigurativnímu projevu představil Jan Kotík na výstavě v pražské galerii Československého spisovatele roku 1957. V malbách už nešlo o figuru jako námětové východisko, ale o malířskou akci, jež se sama „figuruje“.

Po dvacetiletém období, kdy Jan Kotík tematizoval malířské gesto a možnosti obrazové plochy vzhledem k dimenzím prostoru a času, se v jeho velkorysých malbách spontánního charakteru opět objevily figurální tvary. Mluvil o takzvaných pseudofigurách. Roku 1986 byl publikován jeho politicko-filozofický traktát *Neúplný kompas*. Autor v něm formuluje zákonitosti fungování společnosti, proti relativismu avantgard stává návrat ke konzervativním etickým hodnotám.

Ve druhé polovině padesátých let patřil Jan Kotík v českém uměleckém prostředí k osobnostem, kolem nichž krystalizovaly abstraktní projevy **informelního** charakteru. Ve svých malbách se snažil posílit konstruktivní aspekt, oproštěný od metafyzických a symbolických rozměrů. Roku 1960 proběhla v pražské Alšově síni Umělecké besedy Kotíkova samostatná výstava, vydání katalogu i recenzí bylo ale zakázáno. V zahraničním tisku na výstavu pozitivně reagoval kritik Pierre Restany, autora označil za vůdčí osobnost české avantgardy.

Dobový zájem o čínskou kaligrafii ovlivnil nové uspořádání obrazové plochy – nebyla konstruována k vnímání, ale ke čtení. Na malby kaligrafických, skripturně uspořádaných znaků z počátku šedesátých let navazují Kotíkovy „písmové obrazy“. Osobitě reflektují dobové **lettristické** tendence, jež citovaly aktuální skutečnost vsudypřítomného písma. U „ras-trů“ a „tabulí“ Kotík plochu stavěl na struktuře, jež měla na rozdíl od kompozice přirozený charakter. Rozmístění elementů bylo podřízeno systému a všechna místa plochy měla stejnou důležitost. Analogii Jan Kotík spatřoval v uspořádání demokratické společnosti. Právě vztahy mezi jednotlivými částmi každé „věci“ určují její kvalitu.

Souhlasně s dynamikou vědeckého poznání proměnil Jan Kotík v polovině šedesátých let obrazy v kvazivědecké záznamy procesů, doprovázené kótami s popisy. Výsledkem jeho extenzivního tvůrčího přístupu byly prostorové akrylové malby na plátně konvexně a konkávně tvarovaném na dřevěné konstrukci, svým pseudosochařským tvarem je ale neuspokojovaly. V závěru šedesátých let se Jan Kotík zúčastnil výstavy Nová citlivost, jež reflektovala zdroje nové estetiky – techniku, technologie, teorie informace a komunikace. Kotík ve svých pracích malířské gesto objektivizuje, podřizuje je racionální struktuře obrazové plochy. Následně staví diváka do role uživatele díla, jenž spolurozhoduje o jeho výsledku.

Roku 1969 získal Jan Kotík jednorocní stipendium Deutscher Akademischer Austausch Dienst do Západního Berlína. Po jeho skončení se do Prahy již nevrátil, možnost svobodného uměleckého projevu hrála při rozhodování o emigraci zásadní roli. Počátkem sedmdesátých let vytvářel prostorové objekty, u nichž upřednostňoval princip variability. Eliminovat malířské gesto, s plochou zacházel jako s věcí v prostoru. Později pozornost koncentroval na výtvarné možnosti linie, roku 1973 dokončil cyklus Historie trojúhelníku. Nesnažil se abstrahovat, ale šlo mu o figuraci a pro-

měnu – člověk netvoří odraz předem dané ideje, ale je inspirován realitou. Pojetí umění jako strukturovaného celku schopného neustálé transformace a samoregulace, jenž si zachovává svébytnost, prosazovala v berlínském prostředí umělecká skupina Systema (1974–1978) – Jan Kotík patřil k jejím zakladatelům. Zabývala se vztahem umění a vnějšího světa.

V polovině sedmdesátých let Jan Kotík pro výstavu Ritualizace času v berlínském Amerika-Haus a pro Benátské bienále (1976) realizoval několik projektů, představujících možnosti transformativních objektů a jejich sepětí s časem. Stěna se stala součástí díla, linie kreslené přímo na zeď fungovaly jako zprostředkující elementy. Vytvářené sestavy komponent žily svým životem, vynucovaly si vlastní prostorová řešení. Ve snaze zaznamenat toto dění vytvořil Jan Kotík několik „zkomprimovaných“ objektů, v nichž promítal kompozice z reálné stěny na malou desku. Vytvářel instalace, jež byly finalizovány až aktivitou uživatele. Čas neměl být jen časem díla, ale zacházení s dílem mělo strukturovat čas uživatelova života. I když v těchto pracích autor posiloval konceptuální aspekt, důraz na materiálovost zůstával nosný. Kotíkova výstava Ritualizace času roku 1975 zaujala několik mladých berlínských umělců, patřili k nim i Raimund Kummer a Hermann Pitz. Ze společných ateliérových debat o možnostech pracovat s daným prostorem jako s materiálem vyplynuly realizace instalací v prostorách bývalé továrny určené k demolici v berlínské Lützowstraße v letech 1978–1979.

Počátkem osmdesátých let se Jan Kotík vracel ke spontánnějšímu malířskému projevu s důkladným promyšlením skladby. Vytvořil řadu „rozvírajících se ploch“, jejichž geometrické díly bylo možno vyklápat i do prostoru, vznikaly variabilní malířské objekty. Kotíkovu důvěru v malbu umocnil jeho pobyt v New Yorku (1982–1983) s možností zhlédnout malby amerických abstraktních expresionistů.

V Lao-c'ově spise *Tao-te-t'ing* Jan Kotík nacházel podstatnou tezi o užitečnosti bytí a potřebnosti nebytí. Vystihovala princip vnitřní dialektiky reflektující neukončenost tvůrčího procesu, podmíněného vzájemným působením jednotlivých prvků. Dění je principem bytí světa. Je podmíněno vnitřním děním celku a reakcí na vnější vlivy. Stále souvisí s problematikou strukturalismu, jenž směřuje k holistickému chápání celku, s otevřeným systémem. V *Tao-te-t'ingu* Kotíka zaujalo potvrzení moudrosti tradice, jež stojí nad rozumovou spekulací.

Celek díla Jana Kotíka vypovídá o extenzivní povaze, vedoucí živý kritický dialog s okolím a s vlastními výsledky. Jeho motorem je schopný intelekt a permanentní nespokojenost se stávajícím. „S plochou malby se přece ještě něco musí dít“ nazval Jan Kotík jeden ze svých malířských objektů (1988–1997). Proměna formy díla a snaha o ideové ukotvení jeho principu v nejnovějších vědeckých poznatcích tvoří základ tohoto autorova dialogu.

Závěrečné období Kotíkova uměleckého vývoje vyžaduje snahu o komplexní uchopení celku, o zhodnocení prožitého. To odráží vývoj od pohnutého válečného období zhroutil skutečných hodnot a naivní víry v dočasnost stavu po roce 1948. Výchozí umělecké zaměření Jana Kotíka inklinovalo k modernismu. Působení ve Skupině 42 jej odklonilo k vědomí potřeby dílo organicky přiblížit žité realitě. Dějinné zkušenosti vyloučily modernistickou představu vývoje k „vyššímu“ stavu. I přesto Kotíkova angažovanost v oblasti užitého umění a průmyslového designu znovuoživuje idealistickou víru v transformační sílu výtvarného umění, ambici známou již z Bauhausu. Víra v pokrokový rozměr umění během šedesátých let se vrací k dědictví avantgard. Kotíkův zájem o aktuální projevy evropské i americké malby a jejich zhodnocení pro vlastní tvorbu má v sobě cosi z přístupu apropriace, ač originalita projevu byla pro Jana Kotíka stále nosná. Postmodernu chápal jako „poslední vědomý avantgardismus“, k mechanické negaci avantgard byl kritický. Jeho zájem o traktát *Tao-te-t'ing* vypovídá o potřebě kompenzovat tvůrčí metodu toužící po neustálé změně. V Kotíkově přístupu koexistuje dimenze pokrokovosti formy díla se zdůrazňováním jeho společenského rozměru.

Iva Mladičová, autorka výstavy

Dvorek, 1947

Pseudofigura, 1984–85

Pseudofigura, 1984–85

2 Životopis

1916 / Jan Kotík se narodil 4. ledna v Turnově jako syn malíře Pravoslava Kotíka.

1935 / Byl přijat na pražskou Uměleckoprůmyslovou školu do ateliéru prof. Jaroslava Bendy.

1938 / Aktivně se zapojil do protifašistického odboje.

1942 / Stal se členem Skupiny 42 (do rozpadu skupiny roku 1948).

1946 / Absolvoval studijní cesty do Paříže a Londýna.

1947 / V pražské Alšově síni se konala jeho samostatná výstava. Cestoval do Ženevy, Paříže, Bruselu, Kodaně, Helsinek, Stockholmu a Londýna. Začal pracovat v Ústředí lidové a umělecké výroby (do roku 1953).

1948 / Začal spolupracovat s redakcí časopisu *Tvar* (do roku 1963, čteně publikoval).

1949 / Uskutečnil pracovní cestu do Holandska. Spolupracoval se sklárnou ve Škrdlovicích (do roku 1962).

1957 / V pražské galerii Československého spisovatele proběhla jeho samostatná výstava, rozpoutala širokou diskuzi o abstraktním výtvarném projevu.

1964 / Vystavoval v čs. pavilonu na 32. Benátském bienále. Zvolen členem předsednictva Svazu československých výtvarných umělců (SČSVU).

1968 / Zúčastnil se aktivit na podporu Pražského jara. V pražském Mánesu se konala jeho samostatná výstava. SČSVU navrhl Kotíkovi titul „zasloužilý umělec“.

1969 / V Praze vyšla jeho kniha *Hrách na stěnu házeti aneb O užitečnosti věcí*. Získal jednorozční stipendium DAAD v Západním Berlíně, usídlil se tam natrvalo.

1973 / Byl mu udělen politický azyl v Německé spolkové republice.

1976 / V Československu byl v nepřítomnosti odsouzen ke třem letům vězení za nedovolený pobyt v zahraničí a zbaven občanství. Vystavoval na 37. Benátském bienále.

1978 / Proběhla jeho samostatná výstava v Museum Bochum. Zúčastnil se site specific instalací v berlínské Lützowstraße (následně i roku 1979).

1982 / Od února do března následujícího roku 1983 pobýval v New Yorku.

1986 / Konaly se jeho samostatné výstavy v Essenu a v Západním Berlíně. Nakladatelství Index v Kolíně nad Rýnem vydalo jeho traktát *Neúplný kompas*.

90. léta / Vystavoval na různých místech České republiky, působil na pražské Akademii výtvarných umění a na Institutu výtvarné kultury Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem.

2002 / 23. března zemřel v Berlíně.

3 Slovníček pojmů

Skupina 42 / Nejdůležitější umělecké sdružení orientující se na poetiku města a každodenního života v něm, které vzniklo v průběhu 2. světové války (1942). Výtvarný projev členů skupiny navazoval na předválečné umění - kubismus, civilismus, surrealismus atd. Skupina 42 měla velký význam pro formování poválečného moderního umění. Jejímí členy byli výtvarní umělci, básníci i teoretici (F. Gross, F. Hudeček, K. Lhoták, J. Kolář, J. Kainar, J. Chalupský ad.).

Ústředí lidové a umělecké výroby / Výrobní organizace, založená v roce 1945, jejímž hlavním posláním byla péče o lidová a drobná řemesla. Po roce 1957 bylo zaměření ÚLUV omezeno na podporu lidové umělecké výroby. Součástí ÚLUV byla i síť prodejen Krásná jizba, ve kterých se nabízely esteticky i řemeslně kvalitní výrobky.

Informel / Termín spjatý s velmi širokým polem poválečného abstraktního umění stojícího v protikladu k umění geometrické abstrakce. Informel byl výsledkem úsilí o „novou“ orientaci člověka v poválečném světě naplněném existenciálními obavami. V českém prostředí bylo téma postavení jedince v totalitní společnosti obzvláště aktuální. Informelní díla konce padesátých a první poloviny šedesátých let 20. století byla založena na působení materie barvy upravované přidáváním netradičních hmot (písek, sádra atd.) a na neobvyklých výtvarných postupech (vrstvení hmot, prořezávání...). Informel zasáhl malířství i sochařství (R. Piesen, A. Veselý ad.).

Lettrismus / Od francouzského „la lettre“ – písmeno. Umělecký směr, který vznikl v okruhu básníka Isidora Isoua v Paříži a jehož možnosti začali od padesátých let 20. století využívat i výtvarní umělci. V českém prostředí je lettrismus aktuální zejména v šedesátých letech 20. století, kdy umělci využívají ve svých obzvláště písmo, inspirují se např. tvarem jednotlivých písmen nebo vytvářejí kompozice, které písmo připomínají atd.

4 Vzdělávání

Náměty k činnosti ve škole a v galerii:

Při návštěvě galerie

1/ Obraz? Objekt?

MOTIVACE

Co si představíte pod pojmem obraz? Co dělá obraz obrazem? Bez čeho si obraz nedovedete představit? Shodnete se na definici pojmu obraz? (Obrazem je myšlen hmotný výsledek práce výtvarného umělce.)

POPIS ČINNOSTI VE VÝSTAVĚ

Před vstupem do výstavy diskutujte se studenty otázky uvedené v motivaci. Poté se vydejte do výstavy s cílem nalézt ve výstavě Jana Kotíka díla, která umělec vytvořil při svých průzkumech možností obrazu. Najděte díla, která vaši definici obrazu narušují nebo dokonce v některém aspektu popírají. Žáci a studenti mohou položit před dílo na zem barevný papírek nebo si název díla zapsat. Označená díla si společně prohlédněte. Ve skupině se poté zamyslete nad změnami

klasického závěsného obrazu, jaké realizoval Jan Kotík: např. maloval na zvlněné plochy potažené bavlněným úpletem (obr. 1); probarvoval malířské plátno a instaloval ho bez rámu přímo na stěnu (obr. 2) či vytvářel „návod“ k jeho instalaci (obr. 3); obrazy sestavoval z několika dílů, z nichž některé vyklápěl do prostoru (obr. 4); vytvářel obrazy nepravidelných tvarů (obr. 5). Jan Kotík svými díly podrobuje otázkám naše chápání obrazu. Napadnou vás další experimenty vycházející z klasického závěsného obrazu, které by se daly podniknout?

Doplňující informace:

V evropském moderním umění se v šedesátých letech 20. století stírá hranice mezi obrazy, plastikami a objekty. Příkladem jsou nejen malířské plastiky Jana Kotíka, ale také díla italského umělce Emilia Vedovy (jeho dílo *Krutá historie našeho času*, 1969 naleznete ve stálé expozici zahraničního umění v 1. patře Veletržního paláce).

Předmět k otáčení se čtyřmi různými polohami, 1970

Bez názvu, 1976

Bez názvu, konec 70. let

Dělené plochy II, 1981–83

Bez názvu, 1989

2/ Bílé na černém

POPIS ČINNOSTI VE VÝSTAVĚ

Jan Kotík vytváří v oblasti malby velmi inovativní práce. *Nechte se inspirovat jeho malířskými výboji a pracujte obdobně experimentálně s technikou koláže (technika komponování díla z papírových výstřižků nalepováním na podložku). Lze i v koláži uplatnit Kotíkovy experimenty s vnesením prostoru do obrazu?* Využijte omezené prostředky: pouze černé a bílé papíry bez dalších pomůcek jako jsou nůžky či lepidla. Porovnejte svoje koláže s pracemi Jana Kotíka (naleznete je v druhé kóji hlavní části expozice vpravo a také v závěru výstavy).

Doplňující informace: Jan Kotík pracoval také technikou koláže, která se stala v šedesátých letech 20. století velmi oblíbenou (uplatňoval ji Jiří Kolář, Ladislav Novák ad.). Papíry mačkal, trhal, stříhal, drásal, perforoval probodnutím a ze vzniklých částí skládal struktury. Ke kolážím se vracel později i v devadesátých letech, kdy trhal své původní kresby a znovu je sestavoval v novou realitu.

3/ Záhada z papíru

POPIS ČINNOSTI VE VÝSTAVĚ

Vytvořte si z proužku papíru prstenec s tím, že ho jednou překroutíte a poté konce slepíte. Nyní vzniklý útvar prozkoumejte. Kolik má stran? Je plošný nebo prostorový?

Jde o tzv. Möbiův pás, prostorové těleso o jedné straně a jedné hraně, jehož líc a rub na sebe plynule navazují. Pás vznikne z úzkého pruhu např. papíru jednou příčně přetočeného při spojení obou konců pásu.

Prohlédněte si Kotíkovy experimenty využívající Möbiova pásu, naleznete je ve vitrině před vstupem do hlavní části výstavy. Navrhněte další možnosti organizace Möbiova pásu.

Doplňující informace: Jan Kotík měl široké vědomosti postihující jak vědy humanitní, tak přírodní. Jeho zálibu hledat inspiraci i ve světě exaktních věd dokládá využití Möbiova pásu

Inspirace výstavou

– návrh výtvarných aktivit realizovaných ve škole

Trojúhelník zase jinak

Již na výstavě si dobře prohlédněte cyklus Historie trojúhelníku z roku 1973. Z široké nabídky materiálů, které máte k dispozici (cokoliv, co lze využít pro výtvarnou činnost), vytvořte další trojúhelník, který by bylo možno k cyklu přiřadit. Již v expozici si můžete udělat náčrt či plán k zamýšlenému trojúhelníku.

Site specific instalace

Jan Kotík se ve své realizaci v opuštěné továrně v berlínské Lützowstraße snažil pracovat s daností určitého místa. Stopy bývalého továrního provozu podněcovaly umělce k výtvarné reakci. Při návštěvě v galerii shlédněte projekci dokumentárních fotografií představujících tento Kotíkův site specific projekt a navrhnete místo pro podobnou práci ve vašem městě. Pokud je to možné, vyzkoušejte si sami různé výtvarné reakce na daný prostor.

Kolážová kniha

Vytvořte knihu, která bude složena z několika přeložených papírů, z nichž každý bude určitým způsobem poupraven (perforován, natrhán, vytržena jeho část apod.). Zkuste pracovat tak, aby se kniha dala „číst“ a jednotlivé stránky na sebe vizuálně navazovaly.

Plochy a tvary v prostoru, 1964

5 Vybrané citáty Jana Kotíka

Nevím, proč by měl mému obrazu rozumět každý. Někdy to trvá i mně dlouho, než ho dešifruji. Konec konců bude (v nejlepším případě) viset u jednoho člověka, a ten mu porozumí. Protože rozumět umění je těžké, ale ne složité, bude mu dříve či později rozumět každý, kdo s ním bude žít... Řekl jsem, že rozumět umění je těžké. To proto, že se člověk-divák musí umět sám uvnitř sebe otevřít, aby mohlo dílo do něho vstoupit.¹

I když se v minulém století zdálo, že slovo bude kralovat věčně, objevila se fotografie, objevil se film, vznikly mechanické reprodukční techniky a byla vynalezena televize. Zrak se vrací do života v šíři neustále se stupňující. Věříme čím dál tím více oku než sluchu... Oko nám pomáhá rychleji vnímat a asociovat představy. Soustředit se ihned na moment pointy.

Jestliže je malba plochou dvou dimenzí + času, musí ovládnout třetí dimenzi stejně reálně, jako ovládla dva rozměry plochy a její artikulaci tím, že zahrnuje formát do součtu vyjadřovacích (obrazových) prostředků: může ploše malby dát reálný třetí rozměr tím, že jí umožní rozvinout se v prostoru (jak vnějším, tak vnitřním)... Jde o obnovu celé struktury malby, v níž mizí závěsný obraz, i když zůstává malba jako direktní výraz člověka, či snad lépe člověčenství.

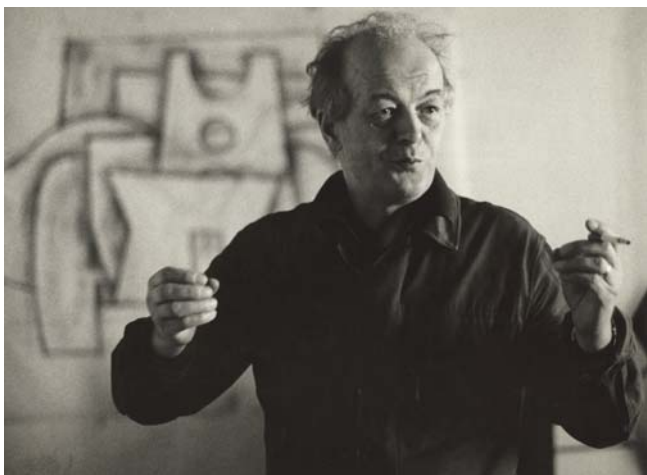
¹ Tento i další citáty byly převzaty z publikace: Iva Mladičová (ed.), Jan Kotík 1916–2002, vydala Národní galerie v Praze, 2013.

Herakleitos, 1962

Bez názvu, 1963

Portrét, 1. polovina sedmdesátých let, Berlín

6 Výběr z doprovodných programů

PROGRAMY PRO ŠKOLNÍ A ZÁJMOVÉ SKUPINY A PEDAGOGY

Programy pro 1. a 2. stupeň základních škol a střední školy

Objednejte si program, komentovanou prohlídku nebo prohlídku s výtvarnými etudami na míru. Informujte se o volných termínech na kontaktech viz níže.

Komentovaná prohlídka výstavy pro pedagogy

7. 11. 2013 ČT 16.30 hod.

Odborný výklad pro pedagogy všech typů škol. Inspirace pro výuku a návštěvu výstavy s vlastní třídou.

Cena: vstup i prohlídka zdarma po potvrzené rezervaci

Studijní materiály nejen pro pedagogy

Představí vám umělce Jana Kotíka a nabídnou aktivity, které lze realizovat přímo na výstavě.

K dispozici ke stažení zdarma od 7. 11. 2013 na:

<http://www.ngprague.cz/cz/1085/sekce/studijni-materialy/>

INTERAKTIVNÍ STUDIO VE VÝSTAVĚ:

DOTÝKAT SE, ZKOUMAT, HRÁT SI...

Prostor na začátku výstavy, kde můžete, inspirování Janem Kotíkem, sami zkoumat možnosti „malířského plátna“ a přetvářet prostorový objekt – obraz, vytvářet obraz – reliéf z barevných lan anebo přispět do společného díla inspirovaného malířským gestem s výraznou barevností. K dispozici je zde také literatura o umělci a souvisejících tématech.

PROGRAMY PRO STUDENTY A DOSPĚLÉ

Komentované prohlídky výstavy

10. 11. 2013 NE 14.30

Jan Kotík – umělec očima umělce, komentovaná prohlídka s autorkou výstavy Ivou Mladičovou a umělci Stanislavem Kolíballem a Alešem Veselým

1. 12. 2013 NE 16.00

s autorkou výstavy Ivou Mladičovou

12. 1. 2014 NE 14.30

s autorkou výstavy Ivou Mladičovou

16. 2. 2014 NE 16.00

s odbor. lektorem Sbírký moderního a současného umění

6. 3. 2014 ČT 18.00

s autorkou výstavy Ivou Mladičovou

(prodloužená otevírací doba do 20.00 hod.)

9. 3. 2014 NE 16.00

s odbor. lektorem Sbírký moderního a současného umění

22. 3. 2014 SO 14.30

poslední prohlídka s autorkou výstavy Ivou Mladičovou

Cena: základní 80 Kč, snížená 50 Kč (zahrnuto vstupné a poplatek za odborný výklad) / Délka: cca 60 min.

Komentované prohlídky ZDARMA

v rámci oslav výročí založení NG

1. 2. 2014 SO 11.00

s odbor. lektorem Sbírký moderního a současného umění

2. 2. 2014 NE 14.30

s autorkou výstavy Ivou Mladičovou

PŘEDNÁŠKY A DISKUSE

13. 3. 2014 ČT 18.00

Jan Kotík: Umění v jiném řádu platnosti, přednáška historika umění Petra Vaňouse

Cena: zdarma / Doba trvání: 60–90 min. / Místo konání: kinosál Veletržního paláce, vstup uprostřed budovy z ulice Dukelských hrdinů

Připravujeme moderovanou diskusi na téma

Jan Kotík – evropské kontexty (únor 2014)

VÝTVARNÁ DÍLNA PRO STUDENTY A DOSPĚLÉ MALBA JAKO GESTO A OBJEKT

25. 1. 2014 SO

Prozkoumejme díla na pomezí obrazů a objektů od umělce Jana Kotíka. Inspirojme se abstraktními formami a vytvořme pod vedením současného umělce vlastní dílo, které nebude pouze plošné, ale bude vystupovat do prostoru. Přemýšlejme o souvislostech: Kde je hranice mezi obrazem, reliéfem a objektem? Budeme pracovat s akrylovými a olejovými barvami, spreji, kartony, deskami, plátny, textilními úplety a dalšími materiály.

Doba trvání: 10.15–17.00 / Cena: 370 Kč / 300 Kč snížené (zahrnuje vstupné, odborné vedení a část výtvarného materiálu) / Rezervace nutná!

PROGRAMY PRO DĚTI

K výstavě jsou připraveny rovněž

Otevřené sobotní ateliéry pro děti a rodiče

14. 12. 2013 SO 14.00–16.30

Otevřené výtvarné herny pro děti a rodiče

(13. 11. a 14. 11.; 11. 12. a 12. 12. 2013)

Více na níže uvedených kontaktech nebo na Facebooku: Výtvarné dílny pro rodiny s dětmi v Národní galerii a Otevřená výtvarná herna.

Další informace a rezervace na

e-mail: vzdelavani@ngprague.cz, tel.: 224 301 003

www.ngprague.cz

Změna programu vyhrazena.

7 Informace

Autorka /

Iva Mladičová

Spolupráce /

Helena Musilová

Architektonické řešení /

Zbyněk Baladrán

Grafické řešení /

Jiří Mědílek

Doprovodný program /

Lektorské oddělení Sbírký moderního a současného umění

Autorka Studijních materiálů /

Lucie Štůlová Vobořilová

Místo konání /

Veletřní palác, Dukelských hrdinů 47, Praha 7

Termín konání /

17. 10. 2013 – 23. 3. 2014

Vstupné /

základní: 100 Kč, snížené: 50 Kč
vstupné pro školní skupiny (bez programu): 20 Kč / 1 os
pedagogický doprovod (2 osoby) a děti do 6 let: zdarma

Otevírací hodiny /

denně kromě pondělí od 10.00 do 18.00

Doprava /

tram 1, 8, 12, 24, 25, 26 – zastávka Strossmayerovo
náměstí
metro C – stanice Vltavská

Informace o doprovodných programech /

Lektorské oddělení
Sbírka moderního a současného umění
tel.: 224 301 003
e-mail: vzdelavani@ngprague.cz, www.ngprague.cz

Informace o otevírací době a vstupném /

tel.: 224 301 122

Hlava krále, 1959

Poděkování /

Za laskavé svolení s reprodukováním děl ilustrujících úkol č. 1. děkujeme Galerii Jiří Švestka a za svolení s reprodukováním fotografie umělce Martinu Kotíkovi.

Tyto a další Studijní materiály jsou k dispozici ke stažení zdarma na <http://www.ngprague.cz/cz/1085/sekce/studijni-materialy/>